

rozsudek soudu první stolice nezjišťuje stáří Josefy M-ové v době, kdy byla poprvé stěžovatelem svedena (na jaře 1918), a nezjišťuje, zda duševní její méněcennost, o níž jest ve spisech zmínka, byla tu již v době, kdy byla svedena, a dosáhla takového stupně, že u ní činila přes její případnou zletilost nutným dohled a výchovu, nedostává se zrušovacímu soudu potřebného podkladu pro věcné rozhodnutí v tomto směru a nezbylo než postupovati dle čís. 3 Šu 288 tr. ř. a vrátiti věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal, a, doplně svá zjištění v naznačeném směru, znovu rozhodl.

Čís. 1624.

Pokus přečinů Šu 24 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 a článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 jest možným, i když byla vytištěna pouze povinná čísla, pro úřady určená, měl-li pachatel předem již úmysl dáti závadný tiskopis do tisku za účelem jeho rozšiřování, nebude-li mu v tom bráněno úřadem. Úřední zabavení jest tu překážkou odjinud v to příšlou ve smyslu Šu 8 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Zm II 124/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 14. února 1924, pokud jím obžalovaní uznáni byli vinnými přečiny podle Šu 8 tr. zák. a Šu 24 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 a podle Šu 8 tr. zák. a článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, František S. a Leopold H. přečinem podle Šu 8 tr. zák. a článku VII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud shledal v tomto případě neprávem znaky pokusu trestných činů, obžalovaným za vinu kladených. Můžeť prý se o pokusu, spáchatí tiskový delikt, mluvíti jen tehdy, stalo-li se pořízení tiskopisu v úmyslu, tiskopis ve smyslu Šu 6 tisk. zák. rozšiřovati. Této náležitosti tu prý není, poněvadž dle zjištění soudu byla vytištěna pouze povinná čísla určená pro úřady, a ježto úmysl, tisknouti čísla pro uveřejnění, byl tu prý teprve po schválení obsahu censurními úřady. Kdyby prý obžalovaní měli úmysl, rozšiřovati úmyslně dotyčné číslo časopisu, byli by prý dali vytisknouti celé vydání a byli by je dali rozšiřovati současně s povinnými výtisky. Stížnost je bezdůvodna. Zrušovací soud dal již ve svém zrušovacím nálezu Sb. n. s. č. 1325, výraz právnímu náhledu, že v tomto případě i při zjištěném stavu věci je pokus možným, byla-li pozitivní, vědomá činnost pachatelova nesena aspoň úmyslem, uskutečniti uveřejnění, tedy prostředek, jímž by byly, kdyby nebyl býval zmařen překážkou odjinud v to příšlou, porušeny právní statky, chráněné

ustanoveními §u 24 zákona o tisku a článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. K tomu se zmateční stížnost odkazuje a dodává se jen ještě toto: Skutková zjištění rozsudku neospravedlňují předpokladu, že úmysl obžalovaných se nesl jen k tomu, by vytištěny byly pouze a výlučně výtisky povinné. Dle zjištěného stavu věci měli naopak obžalovaní předem již úmysl, dáti závadný časopis do tisku za účelem jeho rozšiřování, nebude-li jim v tom bráněno úřadem: k tomuto zabránění úřadem skutečně došlo; toto zabránění bylo onou od vůle obžalovaných neodvislou překážkou, která dokonání trestného činu zmařila. Kdyby pozastavení úřadem, ať z jakékoli příčiny nebylo se stalo, byli by obžalovaní provedli rozšiřování časopisu. I když proto vzali v okruh svých úvah možné zabavení se strany úřadu, učinili něco, čemu dle zákonného stavu ve věcech tiskových nemohli se vyhnouti. Dle toho podnikli obžalovaní svým jednáním vše, co by bylo způsobilé založiti skutkovou podstatu dokonáných činů, kdyby to nebylo zmařeno cizí překážkou, totiž zasáhnutím úřadu. Neboť kdyby tohoto pozastavení nebylo, byli by bývali čin svůj dokonali, třeba že by toto nezávadné projití censurou nevyklučovalo ještě nikterak skutkové podstaty dotyčných činů jako přečinu podle §u 24 zákona o tisku, pokud se týče přečinu podle článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.

Čís. 1625.

Není zmatkem čís. 5 §u 281 tr. ř., nebyly-li uvedeny důvody pro výrok, jímž soud dal projevu obžalovaného určitý výklad, nepřipouští-li doslov a smysl projevu vzhledem k okolnostem, za nichž byl pronesen, jiného výkladu.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Souběh zákona (§ 15 čís. 3) s trestním zákonem (§ 222).

S hlediska §u 15 čís. 3 zákona nezáleží na tom, že k vojenskému zločinu podněcující projev nebyl určen přímo brancům, nýbrž jiným osobám, jež měly dle pachatelova záměru na brance teprve působiti.

Sesměšňování vlády čs. republiky výrokem, že vodí dělnictvo za nos (§ 491 tr. zák. a článek V. zák. čís. 8/1863).

Zmatečnost čís. 9 b) §u 281 tr. ř. pro porušení zásady »ne bis in idem« jest tu jen tehdy, byl-li obžalovaný pro týž skutek již odsouzen s o u d e m jako pro trestný čin podle obecného trestního zákona nebo některého z vedlejších trestních zákonů; odsouzení politickým úřadem pro s p r á v n í přestupek nebrání opětovnému odsouzení soudem.

(Rozh. ze dne 9. května 1924, Kr II 514/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 8. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 15 čís. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.,